

Tax Magazine nr. 04 aprilie 2016

- **Cosmin Flavius Costaş**

Dreptul la transparență sau dreptul la respectul vieții private?

- **Editorial**

Evoluții fiscale la nivelul Uniunii Europene

- **Alexandra Maria Mureşan**

Obligațiile fiscale ale cluburilor sportive implicate în transferurile sportivilor profesioniști (I)

- **Ciprian Păun**

Condițiile în care statele membre pot să refuze dreptul de deducere

Examen de jurisprudență europeană

- **Ioana Maria Costea**

Delimitări conceptuale în Codul de procedură fiscală

- **Horăţiu Sasu**

Cooperarea administrativă în domeniul fiscal la nivel european

- **Tudor Vidrean-Căpuşan**

Scurte reflecții cu privire la legătura dintre suspendarea efectelor actului administrativ fiscal și dreptul Uniunii Europene

- **Acțiuni preliminare în materie fiscală**

Litigiu fiscal în domeniul TVA. Acțiune preliminară declanșată de Curtea de Apel Cluj

- **Jurisprudență fiscală națională**

Jurisprudență fiscală națională

- **Jurisprudența fiscală a instanțelor europene**

Sinteza hotărârilor în materie fiscală pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în intervalul 26 martie – 26 aprilie 2016

ICCJ – Exercitarea cu exces de putere a dreptului de apreciere

Legislație relevantă:

Legea nr. 554/2004, art. 2 alin. (1) lit. n

Legea nr. 381/2002, art. 14

Potrivit dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 381/2002: „Ministerul Agriculturii, Alimentației și Pădurilor sesizează Guvernul, care, în funcție de calamitățile naturale, precum și de mărimea zonelor afectate, declară starea de calamitate naturală prin hotărâre”.

Din conținutul acestor dispoziții rezultă că Guvernul are un drept de apreciere asupra declarării stării de calamitate naturală care, însă, nu poate fi exercitat fără o prealabilă analiză a documentației înaintate de Ministerul Agriculturii cu referire la respectiva calamitate naturală.

Restituirea către Ministerul Agriculturii a sesizării făcute de acesta în temeiul art. 14 din Legea nr. 381/2002 – pentru analizarea oportunității iar nu pentru neîndeplinirea unor condiții de formă sau de fond – reprezintă un refuz nejustificat al Guvernului României de a analiza și de a dispune motivat asupra acestei sesizări și o exercitare de către acesta cu exces de putere a dreptului său de apreciere asupra declarării stării de calamitate, în sensul dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. „n” din Legea nr. 554/2004.

Decizia nr. 2785 din 5 iunie 2012

Notă: Legea nr. 381/2002 privind acordarea despăgubirilor în caz de calamități naturale în agricultură a fost abrogată de Legea nr. 281/2010 pentru abrogarea unor reglementări din domeniul ajutorului de stat în agricultură și pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 14/2010 privind măsuri financiare pentru reglementarea ajutoarelor de stat acordate producătorilor agricoli, începând cu anul 2010, publicată în M. Of. nr. 888 din 30/12/2010.

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, reclamanta S.C. Omar & Lod SRL a solicitat, în contradictoriu cu pârâții Guvernul României și Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, anularea adresei 151200/11.03.2010 emise de către Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale și obligarea pârâților la îndeplinirea obligațiilor legale în vederea emiterii Hotărârii de Guvern de declarare a stării de calamitate naturală a culturilor agricole pe raza județului Călărași, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea acțiunii, se arată că societatea are ca obiect principal de activitate cultivarea cerealelor, porumbului și a altor plante, desfășurându-și activitatea pe raza județului Călărași unde deține exploatații agricole de peste 1 000 ha teren, iar în cursul anului 2009 a avut calamități la cultura de floarea-soarelui, orz, porumb de consum, porumb lot hibridare, grâu și rapiță suportând astfel un prejudiciu de 112. 569, caz în care a efectuat toată documentația necesară obținerii despăgubirilor pentru culturile calamitate, respectând obligațiile legale prevăzute de Legea 381/2002 și normele metodologice de aplicare a acesteia.

Prin întâmpinare, pârâțul Guvernul României, referitor la primul capăt al acțiunii a invocat în principal, excepția lipsei calității procesuale pasive întrucât nu este emitentul adresei atacate și nu are calitate procesuală activă, iar în

subsidiar excepția inadmisibilității apreciind că actul contestat nu are caracterul unui act administrativ ci este doar o adresă de răspuns și în consecință, nu produce efecte juridice. În ceea ce privește cel de-al doilea capăt al acțiunii a solicitat respingerea acestuia ca neîntemeiat, susținând și faptul că reclamanta nu a făcut dovada îndeplinirii procedurii prealabile prevăzută de art.7 din Legea 554/2004.

Pârâatul Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, prin întâmpinare, a invocat excepțiile inadmisibilității, prematurității, lipsei de obiect al celui de-al doilea capăt de cerere, tardivității și lipsei calității procesuale pasive a pârâatului Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, iar pe fond a cerut respingerea acțiunii ca nefondată.

Prin sentința nr.3256 din 9 mai 2011, Curtea de Apel București – Secția a VIII – a Contencios Administrativ și Fiscal a admis excepția lipsei calității procesuale pasive, invocată de pârâatul Guvernul României, în raport cu primul capăt al acțiunii; a admis excepția inadmisibilității primului capăt al acțiunii, invocată de pârâatul MADR; a respins excepția inadmisibilității primului capăt al acțiunii invocată de pârâatul Guvernul României, ca fiind invocată de o persoană fără calitate procesuală pasivă, respingând celelalte excepții invocate de autoritățile publice pârâte, ca neîntemeiate.

Prin aceeași sentință, a respins capătul doi de acțiune, în raport cu pârâatul Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, ca neîntemeiat, a admis capătul doi de acțiune față de pârâatul Guvernul României, dispunând obligarea acestei autorități publice să analizeze sesizarea și documentația înaintată de pârâatul MADR cu adresa nr. 125128 din 30.09.2009 și potrivit art. 14 din Legea nr. 381/2002, în funcție de calamitățile naturale, precum și de mărimea zonei afectate, să aprecieze, motivat, cu privire la declararea sau nu a stării de calamitate naturală, sesizată de MADR.

Pentru a adopta această soluție, prima instanță a reținut, în esență, următoarele.

Cu privire la excepțiile invocate.

Referitor la excepția lipsei calității procesuale pasive invocată de Guvernul României în legătură cu primul capăt al cererii, prima instanță a reținut că între reclamantă și pârât nu există raporturi juridice cu privire la acest capăt de cerere, astfel că excepția nu poate fi primită.

Cu privire la excepția inadmisibilității primului capăt de cerere, respectiv a adresei nr.151200/09.03.2010, s-a reținut că acest document nu reprezintă un act administrativ, ci o notă cu îndrumări dată de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale către DADR Călărași, cu privire la poziția care trebuie adoptată în cadrul concilierilor solicitate de societățile agricole între care și reclamanta, în legătură cu declararea stării de calamitate și plata despăgubirilor pentru calamizarea culturilor agricole.

Cu privire la excepția inadmisibilității primului capăt al acțiunii formulată de pârâtul Guvernul României, prima instanță a reținut, în legătură cu acest capăt de cerere, că acest pârât nu are calitate procesuală pasivă.

Referitor la celelalte excepții: lipsei procedurii prealabile, prematurității și inadmisibilității invocate de autoritățile publice pârâte, de asemenea, prima instanță a reținut că nu pot fi primite în raport de obiectul celui de-al doilea capăt de cerere al acțiunii ce îl formează constatarea refuzului nejustificat al autorităților publice pârâte de a-și îndeplini obligațiile legale, cu consecința obligării acestora la îndeplinirea obligațiilor respective, în scopul declarării stării de calamitate și plății despăgubirilor cuvenite legal.

În ceea ce privește excepția lipsei calității procesuale pasive a Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, cu privire la capătul doi al acțiunii, prima instanță a reținut

că acest minister are obligații concrete în faza premergătoare emiterii hotărârii de către guvern pentru declararea stării de calamitate. În plus, acesta a sesizat Guvernul României, căruia i-a înaintat întreaga documentație necesară, în vederea aprecierii necesității emiterii hotărârii de declarare a stării de calamitate, cu privire la județul Călărași pentru anul 2009, ceea ce face ca, acest capăt de acțiune să fie neîntemeiat față de ministerul pârât, urmând să fie respins ca atare.

Totodată, s-a apreciat că nici excepția tardivității nu poate fi primită, câtă vreme invitația la conciliere datează din 09.03.2010, iar acțiunea a fost înregistrată pe rolul instanței în data de 29.04.2010.

Cu privire la fondul cauzei.

Referitor la solicitarea formulată de societatea comercială reclamantă prin capătul al doilea al acțiunii, față de Guvernul României, prima instanță a reținut, interpretând dispozițiile art. 14 din Legea nr. 381/2002, că Guvernul României, la sesizarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, va declara starea de calamitate naturală, după ce va aprecia, în funcție de calamitățile naturale, precum și de mărimea zonelor afectate, pe care le va analiza, din documentația înaintată de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, așa încât Guvernul are un drept de apreciere în ceea ce privește declararea stării de calamitate naturală printr-o hotărâre de Guvern.

În speță, prima instanță a reținut că nu rezultă că Guvernul României a analizat documentația înaintată de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale și nici dacă și-a exercitat sau nu dreptul de apreciere în marja legală, adică, în funcție de calamitățile naturale și de mărimea zonelor afectate.

Or, refuzând să adopte o poziție motivată în legătură cu situația sesizată legal de Ministerul Agriculturii și

Dezvoltării Rurale, Guvernul României și-a exercitat dreptul de apreciere, cu exces de putere, ceea ce, în raport cu prevederile generale ale Legii 554/2004 reprezintă un refuz nejustificat.

Așa fiind, se reține că Guvernul României printr-un exces de putere, nu și-a îndeplinit atribuțiile la care era obligat potrivit prevederilor generale ale Legii 381/2002.

Prima instanță a reținut, cu referire la pârâțul Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, că obligațiile concrete ce intrau în sarcina acestui minister au fost îndeplinite respectiv faza/etapa pregătitoare emiterii hotărârii de Guvern – prin înaintarea documentației referitoare la informarea privind efectele fenomenului de secetă și acordarea de despăgubiri producătorilor agricoli în baza Legii nr.381/2002, spre a fi introdusă pe agenda de lucru a următoarei ședințe de guvern.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâțul Guvernul României pentru nelegalitate și netemeinicie, motivele de recurs invocate încadrându-se în dispozițiile art.304 pct.5 și 9 Cod procedură civilă.

În raport de dispozițiile art.305 pct.5 Cod procedură civilă se invocă încălcarea formelor de procedură prevăzute sub sancțiunea nulității de art.105 alin.2 Cod procedură civilă, respectiv nulitatea invocată constând în necomunicarea încheierii de amânare a pronunțării din data de 2.05.2011, menționată în practica sentinței civile nr.3256/9.05.2011 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția de contencios administrativ și fiscal.

Se arată că încheierea de amânare nu a fost comunicată recurentului fiind încălcate formele de procedură și principiile procesului civil al dreptului la apărare, a principiului egalității armelor, a contradictorialității și al procesului echitabil.

Aceasta deoarece părții trebuie să i se dea posibilitatea cunoașterii mențiunilor făcute în încheierea de amânare a pronunțării, întrucât pentru forma obiectului recursului declarat.

În raport de dispozițiile art.304 pct.9 Cod procedură civilă se invocă greșita aplicare a legii atât în ceea ce privește soluționarea excepțiilor inadmisibilității acțiunii și a tardivității acțiunii cât și în ceea ce privește soluționarea fondului cauzei.

În ceea ce privește soluționarea excepțiilor de fond invocate a inadmisibilității acțiunii pentru lipsa procedurii prealabile și excepția tardivității formulării acțiunii se arată că respingerea lor s-a făcut cu interpretarea și aplicarea greșită a dispozițiilor art.7,8,11(1) și (2) și 12 din Legea nr.554/2004.

Se arată că reclamanta-intimată nu a probat la dosar îndeplinirea procedurii prealabile conform dispozițiilor art.12 din Legea nr.554/2004, anterior sesizării instanței acțiunea fiind inadmisibilă pentru lipsa procedurii prealabile – condiție de admisibilitate a acțiunii formulate în baza art.1 din Legea nr.554/2004.

În ceea ce privește excepția tardivității formulării acțiunii recurenta arată că au fost înlăturate greșit dispozițiile art.11 alin.1 și 2 din Legea nr.554/2004 în raport de situația de fapt și data de la care a început să curgă termenul de sesizare a instanței. Se arată că în mod greșit prima instanță a reținut că data 9.03.2010 data concilierii corect fiind data înregistrării cererii la DADR Călărași 26.06.2010 .

Iar în raport de această dată, acțiunea în despăgubiri formulată la 29.04.2010 era tardiv formulată și trebuia respinsă ca atare.

Pe fondul cauzei recurenta critică ca nelegală soluția recurată prin care recurentul a fost obligat să analizeze

sesizarea și documentația înaintă de pârâatul MADR cu adresa din 30.09.2009 și în baza art.14 din Legea nr.381/2001, în funcție de calamitățile naturale să aprecieze, motivat, cu privire la declararea sau nu a stării de calamitate naturală.

Se arată că această soluție este nelegală atât sub aspectele aprecierii greșite în sensul existenței în cauză a unui refuz nejustificat de soluționare a unei cereri în sensul dispozițiilor art.2(1) lit."i" din Legea nr.554/2004, cât și sub aspectul îndeplinirii pe fond a dispozițiilor Legii nr.381/2002.

Se arată că în cauză nu a existat un refuz nejustificat de soluționare a cererii reclamantei-intimate de soluționare a sesizării comunicate Ministerului Agriculturii deoarece sesizarea trimisă nu îndeplinea condițiile prevăzute de art.14 din Legea nr.381/2002, fiind în fapt o informare restituită pentru analizarea oportunității prezentării unei noi informări, care nu s-a mai realizat.

Se arată că soluția pe fond este dată cu încălcarea dispozițiilor art.381/2002 și a Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.381/2002 și a Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.381/2002 aprobate prin Ordinul nr.419/2002 deoarece reclamanta-intimată nu a probat existența unui drept recunoscut de lege vătămat în sensul constatării definitive a pagubelor și a îndeplinirii cumulative a tuturor condițiilor pentru a fi îndeplinită la obținerea unei despăgubiri.

Se arată că prin soluția dispusă instanța de fond s-a substituit puterii executive în ceea ce privește acordarea unui drept și obligația impusă prin sentința recurată.

Se invocă practica judecătorească și se solicită admiterea recursului astfel cum a fost formulat depunându-se acte conform art.305 Cod procedură civilă.

La dosar intimatul –pârât Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale a formulat întâmpinare în care a

solicitat admiterea recursului astfel cum a fost formulat.

Analizând recursul declarat, în raport de motivele invocate Curtea îl apreciază ca nefondat pentru următoarele considerente:

Motivul de recurs prevăzut de art.304 pct.5 Cod procedură civilă nu poate fi reținut în cauză nefiind încălcate formele de procedură prevăzute sub sancțiunea nulității de art.105 alin.2 Cod procedură civilă prin necomunicarea încheierii de omisiune a pronunțării din data de 2.XI.2011.

Încheierea de amânare a pronunțării s-a realizat în baza art.260(1) Cod procedură civilă face parte integrantă din sentință, iar sentința atacată a fost comunicată părților conform art.261(3) Cod procedură civilă. Nu poate fi reținută vătămarea invocată prin cererea de recurs deoarece recurentul nu s-a prezentat la termenul din data de 2.05.2011 și putea formula oricând, în cadrul termenului de recurs o cerere de comunicare a încheierii de dezbateri din data de 2.05.2011, aceasta în condițiile în care, prin întâmpinarea formulată în cauză a solicitat judecata în lipsă conform 242 alin.2 Cod procedură civilă.

Motivul de recurs prevăzut de art.304 pct.9 Cod procedură civilă privind greșita aplicare a Legii nr.554/2004 și a Legii nr.381/2002 nu este fondat.

În raport de aspectele de nelegalitate invocate, Curtea apreciază că soluția recurată este legală și temeinică atât în ceea ce privește soluțiile de respingere a excepțiilor invocate de recurent a inadmisibilității acțiunii pentru lipsa procedurii prealabile și excepția tardivității formulării acțiunii, cât și în ceea ce privește soluția de admitere în parte a acțiunii respectiv capătul nr.2 al cererii.

În ceea ce privește soluționarea excepției inadmisibilității acțiunii care constituie un aspect de nelegalitate invocat în recurs, Curtea apreciază că în mod corect această excepție a

fost respinsă în cauză nefiind aplicabile dispozițiile art.7(1) din Legea nr.554/2004 privind necesitatea îndeplinirii proceduri prealabile.

Instanța de fond a calificat corect obiectul acțiunii formulate, ca fiind contestare unui refuz nejustificat de rezolvare a unei cereri privind un drept recunoscut, în raport de dispozițiile Legii nr.381/2002 și pe cale de consecință în raport de această încadrare juridică dispozițiile art.2(2) din Legea nr.554/2004, în cauză nu sunt aplicabile dispozițiile art.7(1) din Legea nr.554/2004.

În ceea ce privește excepția tardivității formulării acțiunii, Curtea apreciază aplicarea și interpretarea corectă a dispozițiilor art.11 din Legea nr.554/2004 și aprecierea instanței de fond formularea în termen a acțiunii, respectiv 29.04.2010.

În cauză nu poate fi reținută susținerea din recurs, în sensul datei de la care începe să curgă termenele de prescripție și respectiv de decădere prevăzut de art.11 din Legea nr.554/2004, respectiv data înregistrării de despăgubiri la DADR Călărași – 26.06.2009. În cauză în mod corect s-a apreciat că termenul de 6 luni și respectiv de 1 an a început să curgă de la data concilierii din data de 9.03.2010, conciliere la care recurentul nu s-a prezentat și de la care este prezumat a exista refuzul nejustificat de soluționare a cererii în sensul dispozițiilor art.2(2) din Legea nr.554/2004, iar intimata-reclamantă fiind îndreptățită a formula acțiune pentru rezolvarea cererii privind drepturile sale pretins vătămăte prin poziția autorității recurente.

Soluționând corect excepțiile invocate, conform art.137(1) Cod procedură civilă în mod corect prima instanță a admis, în parte acțiunea –cap.nr.2 al cererii și a obligat recurentul-pârât să analizeze sesizarea înaintată de pârâtul – intimat cu adresa din 30.09.2009 și potrivit art.14 din Legea nr.381/2002, în funcție de calamitățile naturale precum și de

mărimea zonei afectate, să aprecieze motivat, cu privire la declararea sau nu a stării de calamitate naturală, sesizată de MADR.

Soluția dispusă este dată cu aplicarea corectă a legii, în mod corect prima instanță constatând îndeplinite condițiile existenței unui refuz nejustificat de soluționare a cererii în sensul dispozițiilor art.2(1) lit."i" din Legea nr.554/2004 coroborat cu dispozițiile art.2(2) din același act normativ.

Aceasta deoarece autoritatea recurentă, fiind legal sesizată de pârâțul-intimat Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale cu adresa nr.125128/30.09.2009 cu informarea privind efectele fenomenului de secetă și acordarea de despăgubiri și solicitarea de a fi introdusă spre analiză, a restituit nejustificat și nelegal informarea „în vederea analizării oportunității la data de 12 octombrie 2009 – fila 14 dosar recurs.

Această modalitate de soluționare reprezintă în concret un refuz nejustificat de soluționare a cererii, recurentul refuzând nejustificat să adopte o poziție motivată în legătură cu situația sesizată legal de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale.

În mod corect prima instanță a sancționat, prin soluția recurată modul în care recurentul și-a exercitat dreptul de apreciere cu exces de putere în sensul dispozițiilor art.2(1) lit."n" din Legea nr.554/2004.

Curtea nu va reține ca justificate apărările invocate în recurs privind nelegalitatea informării și substituirea autorității recurente privind dreptul său de apreciere.

Informarea din 30.09.2009 îndeplinea condițiile pentru a fi calificată ca fiind o sesizare în sensul dispozițiilor art.14 din Legea nr.381/2002, iar restituirea dispusă nelegal la 12 octombrie 2009 a fost pentru analizarea oportunității" și nu pentru neîndeplinirea unor condiții de formă sau de fond.

Refuzul nejustificat al recurentului de a soluționa motivat situația sesizată legal de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale s-a manifestat prin neprezentarea la conciliere și pentru faptul că a refuzat nejustificat să analizeze și să dispună motivat asupra solicitării formulate de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale de a declara sau nu stare de calamitate.

Nu se poate reține că prima instanță s-a substituit competențelor exclusive ale recurentului privind declararea stării de calamitate deoarece hotărârea recurată a dispus numai în limita controlului de legalitate, cenzurat fiind refuzul nejustificat al recurentului de a analiza și a aprecia motivat asupra sesizării (informării) din 30.09.2009 înaintată de pârâtul – intimat Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale.

Față de cele expuse mai sus, Curtea în baza art.312(1) și (2) Cod procedură civilă va respinge recursul ca nefondat menținând ca legală și temeinică sentința pronunțată de instanța de fond.

Deputații juriști au dat undă verde noului proiect de lege a avocaturii

Vicepreședintele Comisiei juridice, deputatul PNL Ioan Cupșa, a declarat, miercuri, că modificările aduse legii avocaturii au fost adoptate în unanimitate, afirmând că legea oferă noi garanții în ceea ce privește secretul informațiilor client – avocat, prevederi criticate dur de către Guvern.

Guvernul, Parchetul General, CSM și DNA consideră că modificările adoptate conferă o imunitate specială avocaților. Aceștia nu mai pot fi percheziționați și nu mai sunt obligați să denunțe infracțiunile despre care află în timpul exercitării profesiei. Proiectul de lege trebuie aprobat de plenul Camerei Deputaților.

Potrivit proiectului de lege, procurorii nu vor avea voie să ridice înscrisuri sau să dispună confiscarea comunicărilor scrise între client și avocat și nici a calculatoarelor sau a telefoanelor mobile care aparțin avocaților.

Una dintre modificările introduse în Comisia Juridică din Camera Deputaților precizează că avocatul trebuie anunțat de judecător imediat ce împotriva lui s-a dispus măsura interceptării.

Dacă proiectul de lege va trece de Parlament, el va fi trimis spre promulgare președintelui.

Sursa: [TVR](#)

Prognoza de primăvară a Comisiei Europene confirmă perspectivele de dezvoltare pe termen mediu pentru România

Prognoza de primăvară prevede pentru România un avans al PIB de 4,2% în 2016 (a doua cea mai mare creștere din UE după

Irlanda) și de 3,7% în 2017 (a doua cea mai mare creștere după Luxemburg). Creșterea agregată la nivelul UE este prognozată la 1,9% în 2016 și la 2% în 2017. Documentul confirmă perspectivele de dezvoltare evidențiate în Programul de convergență 2016-2019, precum și posibilitatea ca România să aibă una dintre cele mai bune evoluții economice din UE, chiar dacă incertitudinile sunt mai mari.

De asemenea, prognoza ilustrează caracterul sustenabil al creșterii economice. Începând cu acest an, CE prognozează dinamici anuale ale PIB-ului potențial de peste 3%: 3,1% în 2016 și cu 3,4% în 2017. O tendință confirmată și de perspectivele stabile privind piața muncii.

Creșterea economică se bazează atât pe consumul privat, care se va majora cu 6,9% în 2016 și cu 5% în 2017, cât și pe investiții. Formarea brută de capital fix ar putea crește cu 5,5% în 2016 și cu 6,1% în 2017.

Exportul de bunuri și servicii se majorează în continuare semnificativ cu 4,5% anul acesta și cu 4,8% anul viitor. Această evoluție a exporturilor atenuază creșterea importurilor prognozată la 9,8% în 2016 și la 7,6% în 2017. Astfel, deficitul de cont curent se menține sub pragul de 3% din PIB.

Rata inflației va rămâne negativă până la jumătatea acestui an, ca urmare a reducerii TVA la alimente cu 15 puncte procentuale de la 1 iunie 2015, dar și al aplicării unei cote reduse cu 4 puncte procentuale a TVA la restul mărfurilor și serviciilor începând cu 1 ianuarie 2016. În a doua jumătate din 2016, rata inflației va reveni la valori pozitive, astfel încât media anuală este estimată la -0,6%. Inflația medie pentru anul viitor crește la 2,5%, ținând cont inclusiv de o reducere a TVA de la 20% la 19% începând cu 1 ianuarie 2017.

Pentru deficitul bugetului general consolidat, calculat după metodologia ESA, Comisia Europeană prevede îmbunătățiri atât

în 2016 (-2,8% din PIB față de -3,0% în Prognoza de iarnă) cât și în 2017 (-3,4% din PIB față de -3,8% în Prognoza de iarnă). De asemenea, Comisia Europeană notează că principalul risc al proiecției bugetare îl reprezintă inițiativele legislative care pot conduce la creșterea cheltuielilor sau diminuarea veniturilor bugetare în contextul alegerilor locale și parlamentare din acest an.

ICCJ – Interdicția de realizare a operațiunii tabulare a dezmembrării impusă de prevederile art. 83 alin. (21) din Ordinul directorului general al ANCPI nr. 133/2009

Legislație relevantă:

Legea nr. 7/1996

Sunt nelegale dispozițiile art. 83 alin. (2¹) din Ordinul directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară nr. 133/2009, potrivit cărora: „notarea plângerii împotriva încheierii de carte funciară constituie piedică la comasarea sau dezmembrarea imobilului până la radierea acestora”, aceste dispoziții adăugând la lege, în sensul în care ele nu își găsesc corespondent în dispozițiile Legii nr. 7/1996.

Interdicția la dezmembrare impusă de prevederile art. 83 alin. (2¹) din Ordinul directorului general al ANCPI nr. 133/2009 aduce o restrângere a dreptului fundamental la proprietate, sub aspectul atributului folosinței (usus), și constituie o ingerință în exercitarea acestui drept, care nu răspunde cerințelor impuse de art.53 alin.(2) din Constituția României și care, chiar dacă s-ar reține că urmărește un scop legitim, este disproporționată față de scopul urmărit, fiind astfel încălcate prevederile art.1 din Protocolul adițional nr.1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Decizia nr. 2827 din 7 iunie 2012

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 12 august 2010 pe rolul Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, reclamanta S.C. „ACC LD” S.A. – București, în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională de Cadastru și Publicitate Imobiliară (denumită în continuare, în cuprinsul prezentei decizii, „ANCPI”), a solicitat instanței ca, prin hotărârea ce o va pronunța, să dispună anularea art.83 alin.(2¹) din Ordinul directorului general al ANCPI nr.133/2009 pentru modificarea și completarea Regulamentului de organizare și funcționare a birourilor de cadastru și publicitate imobiliară, aprobat prin Ordinul directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară nr. 633/2006.

În motivarea acțiunii, reclamanta a arătat că este proprietara unui imobil-teren, înscris în Cartea Funciară, iar prin încheierea nr.2352 din 19.02.2004 a fost admisă cererea sa privind întabularea dreptului de proprietate asupra terenului (la acea dată societatea numindu-se S.C. „ACC” S.R.L.), iar, prin încheierea nr.203343 din data de 23.08.2006, s-a notat schimbarea denumirii societății în S.C. „ACC LD” S.A. – București.

Prin Actul de dezmembrare nr.26 din data de 15.01.2010, reclamanta a efectuat dezmembrarea terenului în 2 loturi și a solicitat întabularea imobilelor rezultate în umbra dezmembrării.

Prin încheierea nr.124377 din data de 29.01.2010, Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară București Sector 2 a respins cererea de întabulare a dreptului de proprietate asupra imobilelor rezultate din dezmembrare, precum și radierea dreptului de litigiu înscris în favoarea S.C. „ACC” S.R.L., în temeiul dispozițiilor art.83 alin.(21) din Ordinul directorului general al ANCPPI nr.133/2009, conform cărora: „Notarea plângerii împotriva încheierii de carte funciară și a litigiilor având ca obiect imobilul înscris în cartea funciară constituie piedică la comasarea sau dezmembrarea imobilului, până la radierea acestora”.

Reclamanta susține că prevederile respective îi încalcă dreptul de proprietate garantat de Constituția României și de legile în vigoare, întrucât Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr.7/1996 nu cuprinde nicio prevedere care să permită ANCPPI să emită reguli de tipul celor cuprinse în textul contestat și contravin prevederilor art.42 din aceeași lege, conform cărora nu numai că dezmembrarea unui imobil „grevat cu sarcini” nu este interzisă de lege, ci este chiar permisă implicit.

Susține reclamanta că prevederile contestate adaugă la dispozițiile Legii nr.7/1996, iar, prin interdicția impusă, limitează exercitarea dreptului de proprietate în mod liber și în conformitate cu prevederile constituționale și ale tratatelor internaționale la care România este parte. Astfel, fără a pune în aplicare dezmembrarea decisă de organele de conducere ale societății, nu se pot pune în executare planurile de dezvoltare imobiliară (construcții de locuințe etc.), fiind imposibil să se treacă la dezvoltarea imobiliară a unui teren de asemenea dimensiuni, fără dezmembrarea cadastrală. Mai arată reclamanta că este afectat chiar dreptul

de dispoziție, întrucât este mult mai dificilă înstrăinarea unui teren de dimensiuni mari decât înstrăinarea unor terenuri de dimensiuni medii sau mici.

Prin Sentința civilă nr.4637 din 22 noiembrie 2011, Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a hotărât următoarele:

– a respins excepția inadmisibilității acțiunii invocată de pârâtă;

– a admis în parte excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei;

– a admis în parte acțiunea formulată de reclamantă;

– a anulat în parte art.83 alin.(2¹) din [Regulamentul](#) de organizare și funcționare a birourilor de cadastru și publicitate imobiliară, aprobat prin Ordinul directorului general al ANCPI [nr.633/2006](#), text introdus prin Ordinul directorului general al ANCPI nr.133/2009, și anume cu privire la constituirea piedicii la dezmembrarea unui imobil a notărilor litigiilor având ca obiect imobilul înscris în Cartea Funciară până la radierea acestor litigii.

– a respins în rest acțiunea pentru lipsa calității procesuale active în privința reprezentării unei piedici la dezmembrare a notărilor plângerii împotriva încheierii de Carte Funciară, respectiv ca neîntemeiată în privința constituirii piedicii la comasarea unui imobil a notărilor litigiilor;

– a dispus publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a hotărârii pronunțate, după rămânerea irevocabilă, având soluția de anulare în parte ordinului ce a făcut obiectul controlului judecătoresc.

Pentru a pronunța această soluție, Curtea de apel a reținut, în esență, următoarele:

Referitor la excepția inadmisibilității invocată de pârâta

ANCPI și întemeiată pe existența unei proceduri judiciare distincte de soluționare a plângerilor împotriva încheierilor de carte funciară, reglementată de art.50 din Legea nr.7/1996, și pe lipsa de obiect a cererii de chemare în judecată raportat la faptul că art.83 nu există în structura Ordinului directorului general al ANCPI nr.133/2009, Curtea de apel a reținut că obiectul acțiunii în contencios administrativ îl reprezintă actul administrativ cu caracter normativ reprezentat de dispozițiile art.83 alin.(21) din [Regulamentul](#) de organizare și funcționare a birourilor de cadastru și publicitate imobiliară, aprobat prin Ordinul directorului general al ANCPI [nr.633/2006](#), text introdus prin Ordinul directorului general al ANCPI nr.133/2009.

Referitor la excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei, invocată de pârâta ANCPI, în raport cu dispozițiile art.1, art.2 și art.8 din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004 și având în vedere faptul că reclamanta este nemulțumită de respingerea cererii privind întabularea dreptului de proprietate asupra imobilelor rezultate în urma dezmembrării, iar nu de comasare, Curtea de apel a apreciat că reclamanta justifică la acest moment calitate procesuală activă doar în privința reprezentării unei piedici la dezmembrare, iar nu și la comasare.

Pe fondul litigiului, Curtea de apel a apreciat că dispozițiile contestate din [Regulamentul](#) aprobat prin Ordinul directorului general al ANCPI [nr.633/2006](#), astfel cum a fost modificat și completat prin Ordinul directorului general al ANCPI nr.133/2009, referitoare la constituirea piedicii la dezmembrarea unui imobil a notării litigiilor având ca obiect imobilul înscris în Cartea funciară, până la radierea acestora, nu au corespondent în dispozițiile Legii nr.7/1996, care, dimpotrivă, prin art.42 alin.(1) permite dezlipirea unui imobil/părți a acestuia, această operațiune tabulară realizându-se cu respectarea principiilor publicității imobiliare.

Interdicția la dezmembrare impusă prin prevederile contestate aduce o restrângere a dreptului fundamental la proprietate, sub aspectul atributului folosinței (usus), și constituie o ingerință în exercitarea acestui drept, care nu răspunde cerințelor impuse de art.53 alin.(2) din Constituția României și care, chiar dacă s-ar reține că urmărește un scop legitim, este disproporționată față de scopul urmărit, fiind astfel încălcate prevederile art.1 din Protocolul adițional nr.1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Apărarea pârâtei ANCPI în sensul că această piedică la dezmembrare urmărește evitarea întârzierii executării hotărârilor judecătorești pronunțate în dosarele care au ca obiect imobilul ce face obiectul cererii de dezmembrare (întârziere posibilă ca urmare a primirii unui alt număr cadastral) este neîntemeiată și nu reprezintă un argument suficient de puternic pentru a justifica o atare ingerință în dreptul de proprietate al unei persoane. A reținut instanța că, dimpotrivă, legislația în domeniul publicității imobiliare pune la dispoziția instanței sesizate cu soluționarea litigiului privind imobilul/parte a imobilului a cărei dezmembrare se solicită, suficiente elemente pentru a identifica și stabili în mod exact întinderea acestui imobil, astfel încât să facă posibilă executarea hotărârii judecătorești. Instanța exemplifică în acest sens dispozițiile art.84 și art.85 din [Regulamentul](#) de organizare și funcționare a birourilor de cadastru și publicitate imobiliară, aprobat prin Ordinul directorului general al ANCPI [nr.633/2006](#), modificat și completat prin Ordinul directorului general al ANCPI nr.133/2009.

Curtea de apel a avut în vedere, ca element esențial, faptul că simpla operațiune de dezmembrare a unui imobil nu aduce modificări privind titularul dreptului de proprietate asupra imobilului, precum în cazul comasării prin alipirea cu un imobil aparținând altui proprietar, în acest sens având deja

eficiență dispozițiile art.83 alin.(1) din același regulament, dispoziții care nu au fost contestate în prezenta cauză.

Împotriva sentinței civile nr.4637 din 22 noiembrie 2011 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a declarat recurs pârâta ANCPI, solicitând admiterea recursului, modificarea hotărârii instanței de fond și respingerea acțiunii.

Ca motive de recurs au fost invocate dispozițiile art.304 pct.7 și 9 Cod procedura civilă, pentru că hotărârea pronunțată nu cuprinde motivele pe care se sprijină sau cuprinde motive străine de natura pricinii și a fost dată cu aplicarea greșită a legii.

S-a invocat faptul că instanța de fond a încălcat dispozițiile art.261 alin.1 pct.5 din Codul de procedură civilă, deoarece nu a motivat care au fost argumentele pentru care s-au înlăturat susținerile părților.

Recurenta consideră că instanța de fond în mod greșit a apreciat că dispozițiile art.83 alin.2¹ din Ordinul nr.633/2006 sunt nelegale, neavând corespondent în Legea nr.7/1996 deși dispozițiile art.42 alin.1 din lege permit dezlipirea unui imobil/ părți a acestuia.

Art.42 alin.2 din Legea nr.7/1996, republicată face referire la sarcini care grevează imobilul, ori plângerea împotriva încheierii de carte funciară sau litigiul nu constituie sarcini.

Sarcina este definită în literatura de specialitate ca modalitate a actului juridic constând într-o obligație de a da, de a face sau de a nu face ceva, impusă de dispunător gratificatului în actele cu titlu gratuit – liberalități.

În materia publicității imobiliare, noțiunea de sarcină este utilizată pentru garantarea unei obligații și dezmembrămintele dreptului pentru garantarea unei obligații, iar acestea fac

obiectul intabulării și nu al operațiunilor de notare în carte funciară.

Notarea în cartea funciară a existenței unui litigiu este sinonimă cu aducerea la cunoștința terților, astfel că notarea având ca obiect înscrierea în cartea funciară a unui litigiu nu echivalează cu o sarcină ce generează imobilul și art.42 alin.2 din Legea nr.7/1996 nu își găsește aplicarea în speță.

Dezlipirea, respectiv alipirea unor imobile reprezintă operațiuni tehnice care nu aduc atingere dreptului reclamantei al titularului și nu limitează în nici un fel dreptul de dispoziție al acestuia.

În situația în care operațiunea tehnică de dezmembrare/comasare este urmată și de operațiuni juridice deși sunt notate în cartea funciară *piedică*, efectul constă în respingerea cererii de înscriere a actelor juridice încheiate cu privire la imobilele rezultate în urma operațiunilor tehnice având ca efect inopozabilitatea față de terți.

Interdicția impusă de art.83 alin.2¹ vizează doar situațiile în care, ca urmare a formulării plângerii împotriva încheierii de carte funciară, respectiv a unor acțiuni ce au ca obiect drepturi reale imobiliare înscrise în cartea funciară prin hotărâri judecătorești irevocabile se schimbă situația juridică a imobilelor înscrise în cartea funciară.

În această situație, dacă pe parcursul derulării acțiunii în justiție au loc operațiuni de dezlipire sau de alipire a acestor imobile, având ca urmare crearea de noi imobile identificate cu numere cadastrale și de carte funciară noi, hotărârile pronunțate de către instanțele de judecată nu pot fi puse în aplicare întrucât datele de identificare ale imobilului inițial s-au modificat ori regimul său juridic este diferit ca urmare a admiterii plângerii împotriva încheierii de carte funciară.

Reglementarea incriminată de petentă a fost introdusă având în vedere numeroasele situații în care hotărârile judecătorești nu au putut fi puse în aplicare de către persoanele interesate, întrucât imobilele care se refereau au făcut între timp obiectul unor operațiuni de alipire sau dezlipire, ori au fost înstrăinate către terți de către partea care a căzut în pretenții și care, cu rea credință, se sustrăgeau astfel de la executarea hotărârii, iar textul este un mecanism de garantare a proprietății.

S-a criticat soluția instanței de fond pentru că este greșită susținerea că interdicția impusă de text ar aduce la o restrângere a dreptului fundamental de proprietate.

După examinarea motivelor de recurs, a dispozițiilor legale incidente în cauză, Înalta Curte va respinge recursul declarat pentru următoarele considerente:

Instanța de fond a fost investită cu soluționarea unei acțiuni în anulare a art.83 alin.2¹ din Regulamentul de organizare și funcționare a birourilor de cadastru și publicitate imobiliară, astfel cum a fost modificat prin Ordinul ANCPI nr.133/2009 pentru modificarea și completarea Regulamentului de organizare și funcționare a birourilor de cadastru și publicitate imobiliară, aprobat prin Ordinul directorului general al ANCPI nr.633/2006.

Textul a cărui anulare se cere are următorul conținut: „Notarea plângerii împotriva încheierii de carte funciară și a litigiilor având ca obiect imobilul înscris în cartea funciară constituie piedică la comasarea sau dezmembrarea imobilului până la radierea acestora”.

Soluția instanței de fond prin care a fost admisă acțiunea în parte și a fost anulat în part.art.83 alin.2¹ din Ordinul directorului general al ANCPI nr.633/2006, astfel cum a fost modificat prin Ordinul directorului general al ANCPI nr.133/2009, respectiv cu privire la constituirea piedicii la

dezmembrarea unui imobil, a fost criticată de recurentă prin invocarea a două motive de recurs, art.304 pct.7 Cod procedura civilă și art.304 pct.9 Cod procedura civilă.

Primul motiv invocat, cel prevăzut de art.304 pct.7 Cod procedura civilă nu este fondat.

Într-adevăr, potrivit art.261 alin.1 pct.5 Cod procedura civilă, hotărârea judecătorească trebuie să cuprindă motivele de fapt și de drept care au format convingerea instanței, precum și cele pentru care s-au înlăturat cererile părților.

Din analiza considerentelor hotărârii atacate rezultă că aceasta a fost motivată cu respectarea acestei dispoziții, pentru că au fost prezentate argumentele pentru care a fost respinsă excepția inadmisibilității și admisă, în parte, excepția lipsei calității procesuale active, dar și motivele de fapt și de drept pentru care a fost admisă cererea de anulare, în parte.

În privința celui de-al doilea motiv de recurs invocat, art.304 pct.9 Cod procedura civilă, se constată că și aceste critici sunt nefondate.

Așa cum s-a arătat și de către instanța de fond, art.83 alin.2¹ din Ordinul nr.633/2006, modificată, nu are corespondent în Legea nr.7/1996, legea cadastrului și publicității imobiliare, republicată.

Într-adevăr, art.42 din Legea nr.7/1996, la momentul adoptării Ordinului nr.133/2009 de modificare a Ordinului nr.633/2006 prin care a fost introdus art.83 alin.2¹, text contestat în prezenta cauză, avea următorul conținut: „(1) Imobilul înscris în cartea funciară se poate modifica prin alipiri, dezlipiri sau prin mărirea sau micșorarea întinderii acestuia. (2) Imobilul se modifică prin dezlipiri dacă se desparte o parcelă la un imobil. Dezlipirea unui imobil sau a unei părți dintr-un imobil se face împreună cu sarcinile care grevează imobilul.

Imobilul grevat cu sarcini nu poate fi alipit la un alt imobil, ci va forma în caz de dezlipire, un imobil separat”.

Din analiza acestui text rezultă că legea dă posibilitatea modificării imobilului înscris în cartea funciară, dar nu rezultă că ANCPI poate introduce în Regulamentul de organizare și funcționare a birourilor de carte funciară dispoziții care să adauge la textul legii.

De altfel, se poate observa că în aplicarea art. 42 din Legea nr.7/1996 în Regulament s-au detaliat modalitățile de înscriere a modificărilor întemeiate ca urmare a alipirii/dezlipirii imobilelor (art.83-85) dar art.83 alin.2¹adaugă la lege pentru că se introduce un motiv de respingere a cererii de dezmembrare a imobilului care nu este prevăzut în lege.

Sușinerile din motivele de recurs legate de noțiunea de *sarcină* sunt nefondate.

Instanța de fond a făcut referire la art. 42 alin. 2 din Legea nr. 7/1996 și a subliniat că dezlipirea este posibilă chiar și în cazul în care este grevat imobilul de o sarcină, dar nu a considerat ca și „notarea” plângerii sau a unui litigiu legat de imobilul înscris ar fi o asemenea sarcină.

Folosind principiul *a fortiori*, instanța de fond a considerat că dacă dezlipirea este posibilă chiar și atunci când imobilul este grevat de sarcini, nu se poate considera piedică la dezlipire o simplă notare a unui litigiu.

Nici instanța de fond nu a susținut că dezlipirea sau alipirea unor imobile ar aduce atingere dreptului reclamantei, al titularului și că ar limita dreptul de dispoziție al acesteia. Din contră, instanța de fond a arătat că interdicția la dezmembrare introdusă prin art.83 alin.2¹ este cea care duce la o restrângere a dreptului de proprietate și o ingerință în exercitarea acestui drept.

De altfel, recurenta recunoaște, implicit, că norma atacată nu este emisă în baza unui text legal ci că a fost edictată având în vedere schimbarea situației juridice a imobilelor înscrise în cartea funciară ca urmare a formulării de plângeri împotriva încheierii de carte funciară sau acțiuni ce vizează drepturi reale înscrise în cartea funciară.

Însă, aceste argumente nu justifică introducerea unei interdicții ce afectează dreptul de proprietate al persoanei, mai ales că aspectele invocate țin de modalitatea de punere în executare a unor hotărâri judecătorești de către birourile de carte funciară.

Recursul a fost respins ca nefondat.

ICCJ – TVA. Bază de calcul pentru livrări de bunuri

Legislație relevantă:

Codul fiscal, art. 130

Codul civil, art. 969

Stingerea unei creanțe reprezentând daune-interese, născute din neexecutarea unui contract, prin darea în plată a unui imobil, realizată în temeiul unei tranzacții între creditor și debitor, atrage aplicarea dispozițiilor art. 130 din Codul fiscal, fiecare din părțile convenției efectuând din punct de vedere fiscal, o operațiune de livrare de bunuri – debitorul livrând un imobil iar creditorul livrând creanța pe care o avea asupra celui dintâi.

În consecință, chiar dacă între părți sunt incidente

prevederile art. 969 Cod civil având în vedere convenția încheiată, din punct de vedere fiscal se aplică art. 130 din Codul fiscal, baza de impozitare fiind astfel valoarea reală a bunului iar nu cea stabilită de părți prin convenție, un particular neputând opune convenția încheiată cu un alt particular în scopul obținerii de efecte contrare unor dispoziții legale imperative, de drept public.

Decizia nr. 3166 din 21 iunie 2012

Notă: instanța a avut în vedere prevederile art. 969 Cod civil aflat în vigoare la data introducerii acțiunii. În prezent, conținutul art. 969 Cod civil se regăsește în reglementarea art. 1270 din noul Cod civil, intrat în vigoare la 1 octombrie 2011.

Prin acțiunea formulată, reclamanta SC WL SRL a chemat în judecată pe pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Constanța – Activitatea de Control Fiscal Constanța, solicitând ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună;

– anularea Deciziei nr. 49/01.06.2010 emisă de Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Constanța, privind soluționarea contestației formulate de SC WL SRL, contestație înregistrată sub nr. 5994/13.05.2010, respectiv a Deciziei de impunere nr. 320/15.03.2010 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală și a Raportului de inspecție fiscală încheiat la data de 15.03.2010 de către organele de control ale Direcției Generale a Finanțelor Publice Constanța, Activitatea de Inspecție Fiscală prin care s-a stabilit o bază impozabilă suplimentară de 8.462.907 lei pentru perioada 01.01.2009 – 31.03.2009, precum și obligații fiscale suplimentare de plată reprezentând TVA trimestrial în sumă de 1.607.952 lei pentru perioada verificată 01.01.2009 – 31.03.2009, respectiv o bază impozabilă stabilită suplimentar pentru majorările de întârziere în sumă de 1.607.952 lei pentru perioada 26.04.2009-15.03.2010, precum și majorările de

întârziere pentru perioada 26.04.2009-15.03.2010 în sumă de 374.490 lei;

– suspendarea executării deciziei nr. 320/15.03.2010 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală.

Prin Încheierea de ședință din data de 29.09.2010, Curtea de Apel a respins cererea de suspendare a executării actelor administrativ fiscale contestate, ca nefondată, pentru considerentele reținute în cuprinsul încheierii, și totodată, respins ca nefiind utilă cauzei proba cu expertiză tehnică solicitată de reclamantă.

Prin cererea depusă la data de 09.11.2010 reclamanta a arătat că prin Încheierea de ședință din 22.10.2010 pronunțată de Tribunalul Constanța s-a dispus deschiderea procedurii generale a insolvenței față de debitoarea SC WL SRL, fiind desemnat administrator judiciar AM.

Ulterior, prin Încheierea de ședință din 29.04.2011 pronunțată de Tribunalul Constanța, a fost înlocuit administratorul judiciar al debitoarei AM cu administratorul judiciar ZI SPRL – Filiala Constanța, care a fost citată în cauză, iar prin punctul de vedere transmis prin fax la data de 16.05.2011 a arătat că este de acord cu acțiunea astfel cum a fost formulată de reclamanta SC WL SRL

Prin sentința civilă nr.205/CA din 22 iunie 2011 Curtea de Apel Constanța – Secția comercială, maritimă și fluvială, de contencios administrativ și fiscal a respins acțiunea formulată de reclamanta – SC WL SRL, prin administrator judiciar ZI SPRL- Filiala Constanța, în contradictoriu cu pârâta – Direcția Generală A Finanțelor Publice Constanța – Activitatea de Inspecție Fiscală Constanța, ca nefondată.

Pentru a pronunța această soluție instanța de fond a reținut că prin Decizia nr.49/01.06.2010 ANAF – Direcția Generală a Finanțelor Publice Constanța a respins ca nefondată

contestația formulată de SC WL SRL împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată nr.320/15.03.2010.

În motivarea deciziei, autoritatea fiscală a reținut ca bază de impunere în cazul schimbului de bunuri sau servicii, respectiv în contul daune interese se primește proprietatea unui imobil, fără a se face plata efectivă se consideră ca fiind valoarea normală a acestuia, respectiv tot ceea ce un cumpărător, care se afla în stadiul de comercializare trebuie să plătească unui furnizor/ prestator independent în interiorul țării, în momentul în care se realizează operațiunea, în condiții de concurență pentru a obține același bun/ serviciu. Temeiul juridic invocat de pârâtă fiind dispozițiile art.130 și 137 alin.1 lit.e din Legea nr.571/2003.

Contestând această decizie, reclamanta a arătat că în mod greșit organul de control a apreciat că se aplica în cauza prevederile art.130 din Codul fiscal întrucât acesta are o sferă de aplicare strict determinată la situația în care o anumită operațiune implică o livrare de bunuri sau schimb de servicii în schimbul unei livrări de bunuri sau schimb de servicii ceea ce nu este cazul în speța de față unde stingerea raporturilor conflictuale dintre părți a avut loc prin intermediul tranzacției încheiate și a operațiunii juridice de dare în plată.

Suținerea reclamantei a fost considerată ca fiind neîntemeiată și a fost înlăturată de instanța de fond.

Curtea de Apel a reținut că prin actul intitulat „Tranzacție” și încheiat la data de 31.12.2008, SC WL SRL a fost de acord să achite SC B SRL suma de 200.000 euro în vederea stingerii tuturor pretențiilor acestuia și a rezilierii pe cale amiabilă a contractului nr.2/07.04.2008. Totodată SC WL SRL a fost de acord să dea în plată către SC B SRL clădirile aflate în ansamblul rezidențial CENTRAL în stadiul de execuție existent

împreună cu terenul aferent de 3.006 mp. SC B SRL a declarat că este de acord cu stingerea litigiului și a creanței deținute.

Părțile au convenit modificarea sumei stabilită pentru rezilierea contractului din suma de 400.000 euro în suma de 438.000 euro reprezentând penalități contractuale și suma de 200.000 euro reprezentând daune interese. Stingerea creanței de 200.000 euro reprezentând daune interese urmând a se realiza prin darea în plata a imobilului din Constanta, str. X, nr.y compus din teren de 3006 mp și construcția Complex rezidențial de locuințe.

Conform Actului de dare în plată autentificat sub nr.243/28.01.2009 la lit.C de la pct.II – obiectul contractului, se menționează:

„ Subscrisa SC B SA sunt de acord ca în schimbul creanței mele în sumă de 438.000 EUR, respectiv 200.000 EURO reprezentând penalități contractuale, sumă care a fost deja achitata și 200.000 EURO reprezentând daune interese născută din contractul nr.2/07.04.2008 (...) să primesc prin dare în plată de la debitoarea mea dreptul de proprietate asupra imobilului (...)"

Intre părți va avea valoare tranzacția încheiată, chiar dacă s-a constatat că valoarea imobilului este mai mare decât cea a creanței întrucât este de natura tranzacției ca fiecare parte să renunțe la ceva.

Un particular nu poate opune însă convenția încheiata cu un alt particular în scopul obținerii unor efecte contrare dispozițiilor legale.

Prin urmare, părțile au fost libere să intituleze cum au vrut actul juridic pe care l-au încheiat însă din punct de vedere fiscal speței i se aplică dispozițiile art.130 din Legea nr.571/2003 întrucât în fapt a avut loc un schimb de bunuri – creanța în schimbul imobilului.

Același lucru s-a întâmplat și cu plata taxelor notariale și ale ANCPI, acestea fiind stabilite la valoarea reală a imobilului.

Instanța de fond a reținut că în mod corect s-a făcut aplicarea dispozițiilor art.137 alin.1 lit.e din Legea nr.571/2003 și s-a stabilit ca bază de impozitare valoarea reală a bunului, 9.310.707 lei, stabilită prin cele două rapoarte de evaluare.

Susținerea reclamantei potrivit căreia prin aplicarea dispozițiilor Legii nr.571/2003 ar fi încălcat libertatea contractuală și, prin urmare reglementările actuale derivate din apartenența la Uniunea Europeană, nu poate fi reținută întrucât acestea nu au efect între părțile contractante, înțelegerea lor fiind perfect valabilă, ci au efect doar în ceea ce privește obligațiile fiecăreia dintre ele în raport cu statul, normele prevăzute de Legea nr.571/2003 fiind de drept public, părțile neputând prin convenția lor să treacă peste dispozițiile imperative ale legii.

În ceea ce privește trimiterea la jurisprudența CEDO, instanța a constatat că spetele invocate nu au legătură cu cauza de față.

Împotriva hotărârii instanței de fond reclamanta SC WL SRL Constanța a declarat recurs, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, prin invocarea dispozițiilor art.304 pct.9 și art.304¹ Cod procedură civilă.

În motivarea căii de atac, recurenta-reclamată a făcut o expunere rezumativă a datelor esențiale ale cauzei și a susținut că organul fiscal a aplicat în mod greșit prevederile art.137 alin.1 lit.e) din Codul fiscal, stabilind în mod eronat baza de impozitare, considerând ca în cauză a avut loc un schimb de bunuri sau servicii, deturnând astfel interpretarea logico juridică a convenției părților iar prima instanță a considerat că din punct de vedere fiscal spetei i

se aplică dispozițiile art.130 din Legea nr.571/2003 întrucât în fapt a avut loc un schimb de bunuri-creanța în schimbul imobilului.

Recurenta-reclamantă apreciază că raționamentul instanței de fond este fundamental nelegal pentru că nu există probabilitatea legală în a asimila din punct de vedere juridic și economic contractul de tranzacție și/sau dare în plată cu contractul de schimb reglementat de prevederile Codului Fiscal.

În cuprinsul cererii de recurs sunt reluate considerațiile făcute la fondul cauzei prin concluziile scrise depuse la dosar, fila 162 asupra limitării libertății economice a agenților economici în cazurile expres prevăzute de lege, apreciind ca în cauză au fost încălcate prevederile art.969 Cod civil, precum și art.1 din Protocolul adițional nr.1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, direct aplicabile în România.

Drepturile contestatoarei au fost încălcate și sub reglementările actuale derivate din apartenența la Uniunea Europeană, respectiv art.4 alin.2 din Tratatul Comunității Europene, ratificat prin Legea nr.157/2005, referitor la respectarea principiilor economiei de piața libere și deschise liberei concurențe.

Prin întâmpinarea înregistrată la 10.11.2011, intimata Direcția Generală a Finanțelor Publice Constanța a solicitat respingerea recursului ca nefondat.

După prezentarea istoricului litigiului și a documentelor puse în discuție intimata punctează că în mod corect instanța a reținut faptul ca părțile au efectuat un schimb de bunuri, creanța în schimbul imobilului, din punct de vedere fiscal fiind aplicabile dispozițiile art. 137 din legea 571/2003, și s-a stabilit ca bază de impozitare valoarea reală a bunului de 9.310.707 lei.

Considerentele Înaltei Curți asupra recursului.

Recursul este nefondat, petru argumentele expuse în continuare:

Recurenta-reclamantă SC WL SRL Constanța a supus controlului de legalitate, în condițiile art.218 alin.(2) din Codul de procedură fiscală. Decizia nr.49/01.06.2010 a Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală a Finanțelor Publice Constanța prin care, în cadrul procedurii administrativ fiscale i s-a respins ca neîntemeiată contestația formulată împotriva Deciziei de impunere privind obligației fiscale suplimentare de plată stabilite de inspectia fiscală nr.320/15.03.2010 cu consecința anularii măsurii privind achitarea obligațiilor fiscale suplimentare în suma de 1.607.952 lei, respectiv a sumei de 374.490 lei reprezentând majorări.

În esență, după cum s-a prezentat rezumativ la pct.I.1 din această decizie, societatea reclamantă a fost supusă unei inspecții fiscale având ca obiect, verificarea taxei pe valoarea adăugată dispusă prin Decizia nr.32/29.01.2010 emisă de Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, prin care s-a desființat decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată nr.501/16.07.2009.

Astfel în etapa administrativă, cât și la judecata în primă instanță SC WL SRL a arătat că în mod greșit organul de control a apreciat că în speță, se aplică prevederile art.130 din Codul fiscal care are o sferă de aplicare strict determinată la situația în care o anumită operațiune implică o livrare de bunuri sau schimb de servicii în schimbul unei livrări de bunuri sau schimb de servicii iar în cauza de față stingerea raporturilor conflictuale dintre părți a avut loc prin intermediul tranzacției încheiate la data de 31.12.2008 cu constructorul SC B SA și a operațiunii juridice de dare în plată prin actul de dare în plată autentificat sub

nr.243/28.01.2009.

Prima instanță a verificat punctual toate motivele de fapt și de drept ale acțiunii judiciare, ajungând la concluzia că actele administrativ fiscale sunt legale.

Această concluzie este corectă.

Referitor a cadrul normativ aplicabil:

Potrivit art.130 din Legea nr.571/2003 „În cazul unei operațiuni care implică o livrare de bunuri și / sau o prestare de servicii în schimbul unei livrări de bunuri și / sau o prestare de servicii, fiecare persoană impozabilă se consideră că a efectuat o livrare de bunuri și/sau o prestare de servicii cu plata.

În speță s-a reținut că fiecare din părțile convenției a efectuat o operațiune de livrare de bunuri – recurenta-reclamantă a livrat imobilul compus din teren și construcție iar SC B SA a livrat creanța pe care o avea asupra reclamantei – așa cum s-a consemnat în cuprinsul Actului de dare în plată la pct.II lit.c „obiectul contractului”.

Art. 137 – Baza de impozitare pentru livrări de bunuri și prestări de servicii efectuate în interiorul țării -, prevede la lit.e în cazul schimbului prevăzut la art. 130 și, în general, atunci când plata se face parțial ori integral în natură sau atunci când valoarea plății pentru o livrare de bunuri ori o prestare de servicii nu a fost stabilită de părți sau nu poate fi ușor stabilită, baza de impozitare se consideră ca fiind valoarea de piață pentru respectiva livrare/prestare. În sensul prezentului titlu, valoare de piață înseamnă suma totală pe care, pentru obținerea bunurilor sau serviciilor în cauză la momentul respectiv, un client aflat în aceeași etapă de comercializare la care are loc livrarea de bunuri sau prestarea de servicii ar trebui să o plătească în condiții de concurență loială unui furnizor ori prestator independent de pe teritoriul statului membru în care

livrarea sau prestarea este supusă taxei. Atunci când nu poate fi stabilită o livrare de bunuri sau o prestare de servicii comparabilă, valoarea de piață înseamnă:

1. pentru bunuri, o sumă care nu este mai mică decât prețul de cumpărare al bunurilor sau al unor bunuri similare sau, în absența unui preț de cumpărare, prețul de cost, stabilit la momentul livrării;

2. pentru servicii, o sumă care nu este mai mică decât costurile complete ale persoanei impozabile pentru prestarea serviciului.

Contrar susținerilor recurente-reclamante instanța de control judiciar constată că mod corect prima instanță a reținut ca fiind incidente speței dispozițiile art.130 și 137 alin.1 lit.e din legea nr.571/2003.

Astfel, organul de inspecție a procedat la recalcularea taxei pe valoarea adăugată, deoarece schimbul de bunuri sau servicii, respectiv când se primește proprietatea unui imobil, fără a se face plata efectivă, intră în sfera de aplicare a art. 130 din Codul Fiscal. Baza de impozitare în cazul schimbului prevăzut, se consideră ca fiind valoarea normală a acestuia, respectiv tot ceea ce un cumpărător, care se află în stadiu de comercializare, trebuie să plătească unui furnizor/prestator independent în interiorul țării, în momentul în care se realizează operațiunea, în condiții de concurență, pentru a obține același bun/serviciu. Chiar dacă între părți sunt incidente prevederile art.969 Cod civil în vigoare la data tranzacției (în prezent art.1270 Cod civil) având valoare convenția încheiată, din punct de vedere fiscal, se aplică art.130 din Codul fiscal, baza de impozitare fiind valoarea reală a bunului, așa cum a fost de altfel stabilită prin cele două rapoarte de evaluare.

De altfel, chiar plata taxelor notariale au fost stabilite tot la valoarea reală a imobilului având relevanță în cauză

prețul de piață care aici e cel stabilit de notar.

E clar că disproporția vădită între prețul stabilit de părți și prețul de piață, estimat prin raportare la probe e un argument suficient în sensul menținerii actelor fiscale contestate, iar convenția inserată în actul autentificat sub nr.243/2009 nu poate fi invocată de recurentă în cazul obținerii unor efecte contrare dispozițiilor legale chiar dacă părțile convenției și-au construit artificial o situație juridică aceasta are efecte în ce privește obligațiile fiecăreia dintre ele nu și în raport cu statul, normele prevăzute de cadrul fiscal fiind de drept public, organele fiscale apreciind în concret relevanța stărilor fiscale.

Critica recurentei în legătură cu incidența jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului este nefondată, deoarece aceasta privește o altă problemă de drept și nici nu au legătură cu cauza de față.

Aceasta, cu atât mai mult cu cât nu a fost încălcată libertatea contractuală, între părți se aplica principiul forței obligatorii a convenției însă așa cum a reținut și judecătorul fondului normele prevăzute de Codul fiscal sunt de drept public iar părțile nu pot prin Convenția lor să treacă peste dispozițiile imperative ale legii.

Conchizând Înalta Curte constată că raportul juridic fiscal a fost corect examinat de Curtea de apel, neexistând motive pentru modificarea ori casarea sentinței atacate.

În consecință, recursul a fost respins ca nefondat.

Ministerul Finanțelor Publice a publicat raportul privind execuția bugetară pe trimestrul I 2016

Bugetul general consolidat a înregistrat un excedent în valoare de 3,01 miliarde de lei (0,4% din PIB), în ținta de deficit stabilită pentru trimestrul I.

Veniturile bugetului general consolidat, în sumă de 55,57 miliarde de lei, reprezentând 7,3% din PIB, au înregistrat o creștere cu 1,1% comparativ cu aceeași perioadă a anului precedent. Gradul de realizare a programului de încasări a fost de 96,8%.

Veniturile fiscale colectate de Agenția Națională de Administrare Fiscală sunt cu 6,7% mai mari față de programul primului trimestru al anului 2016. Este vorba despre veniturile încasate în contul principalelor patru componente ale bugetului general consolidat, respectiv: bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetul asigurărilor pentru șomaj, bugetul fondului național unic de asigurări sociale de sănătate.

Evoluția veniturilor bugetului general consolidat se prezintă astfel:

- Colectările din **impozitul pe profit** au fost de 3,95 miliarde de lei și au reprezentat 0,5% din PIB, gradul de colectare fiind de 118,8%. Evoluția pozitivă a încasării din impozitul pe profit se datorează și reducerii numărului de firme care au înregistrat pierderi nete, la jumătatea anului 2015 – peste 56 de mii de companii,

comparativ cu 64 de mii de companii la jumătatea anului anterior.

- Colectările din **impozitul pe venit** au fost de 6,67 miliarde de lei și au înregistrat un grad de colectare de 102,6%.
- Colectările din **impozitele și taxele pe proprietate** s-au realizat în proporție de 74,1%. Nerealizarea programului de încasări la nivelul administrațiilor locale este cauzată de amânarea termenului de plată a impozitului pe proprietate, termenul fiind extins până la 30 iunie, dată până la care se aplică o reducere de 10% la plata integrală a impozitului pe locuință, terenuri și mașini.
- Colectările din **taxa pe valoarea adăugată** au fost de 14,31 miliarde de lei, respectiv 1,9 ca procent în PIB. Gradul de realizare al programului de încasări trimestrial a ajuns la 108,4%. Creșterea față de programul de încasări trimestrial înregistrată în cazul taxei pe valoarea adăugată a fost influențată, în principal, de încasările lunii ianuarie 2016, care au reflectat activitatea economică a lunii decembrie 2015. La aceasta se adaugă influența suplimentară generată de creșterea cheltuielilor bugetare din luna decembrie 2015, precum și de creșterea cu 18,7% a volumului cifrei de afaceri din comerțul cu amănuntul (cu excepția comerțului cu autovehicule și motociclete) în primele 2 luni ale anului 2016.
- **Accizele colectate** au fost de 6,16 miliarde de lei și au reprezentat 0,8% din PIB, gradul de realizare al programului de încasări stabilit pentru trimestrul I fiind

de 103,2%.

- **Încasările din alte impozite pe bunuri și servicii** au fost în sumă de 537,1 milioane de lei, ceea ce a determinat un grad de realizare de 52,8% a programului trimestrial de încasări. Această diminuare este cauzată, în principal, de colectarea sub nivelul programat a contribuției datorată pentru medicamente la bugetul fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, ca urmare a diminuării valorii consumului medicamentelor compensate, în urma ieftinirii acestora la 1 iulie 2015.
- **Încasările din taxele pe utilizarea bunurilor, autorizarea utilizării bunurilor sau pe desfășurarea de activități** s-au realizat în proporție de 112,9%. Au fost influențate în principal de evoluția pozitivă înregistrată de încasările la bugetul de stat din taxele pe jocuri de noroc, al căror grad de realizare a fost de 133%, precum și a încasărilor la bugetul instituțiilor finanțate integral sau parțial din venituri proprii.
- **Încasările din impozitul pe comerț exterior și tranzacțiile internaționale** s-au realizat în proporție de 112,6%, pe fondul creșterii cu 4,9% a importurilor extracomunitare de bunuri, din primele 2 luni ale anului 2016;
- **Încasările din contribuții de asigurări** au reprezentat **1,9%** din PIB și au înregistrat un grad de realizare de 95,2% față de program.
- **Veniturile nefiscale** au fost în sumă de **4,27 miliarde de lei** (0,6% din PIB) și au înregistrat un grad de realizare față de programul estimat de 96,5%.

Cheltuielile bugetului general consolidat au fost în sumă de 52.556,9 milioane de lei și au reprezentat 6,9% ca pondere în PIB, în creștere cu 5% față de nivelul celor efectuate în aceeași perioadă a anului precedent, dar în scădere cu 0,1 puncte procentuale ca pondere în PIB.

Actele de identitate ale instituțiilor publice, postate pe www.transparenta-bugetara.gov.ro

Ministerul Finanțelor vine cu noi informații despre instituțiile publice din țară. De astăzi, pe www.transparenta-bugetara.gov.ro orice persoană poate găsi fișele a peste 13.700 de entități publice. Acestea conțin toate datele de identificare a instituțiilor, de la denumirea completă, codul de identificare fiscală, Trezoreria la care are deschise conturile de cheltuieli până la tipul de activitate, adresele fiscale și de corespondență. Tot aici, cei interesați pot găsi informații despre instituțiile subordonate și cele cărora li se subordonează.

Ministerul Finanțelor Publice a venit în întâmpinarea utilizatorilor www.transparenta-bugetara.gov.ro cu instrucțiuni care să le ușureze accesul la informații. Pe site veți găsi pașii ce trebuie urmați pentru a vizualiza execuțiile bugetare detaliate și rapoartele agregate precum și informații generale legate de publicarea situațiilor lunare.

Date de background despre www.transparenta-bugetara.gov.ro :

- Este cel mai important exercițiu de transparență și de disciplină bugetară din România.
- Este cea mai mare bază de date cu informații despre cca. 13.700 de instituții publice – de la școli, grădinițe, spitale până la ministere, Parlament.
- Platforma a fost lansată la începutul lunii martie. De atunci au fost peste 47.700 de accesări unice și peste 62.500 de descărcări de documente.
- Utilizatorii pot avea acces la toate informațiile despre veniturile și cheltuielile din sectorul public la nivel de detaliu, așa cum au fost acestea aprobate de fiecare ordonator, și la nivel agregat.

România și Moldova au adoptat măsuri vamale pentru fluidizarea traficului transfrontalier

În timpul sărbătorilor pascale, Direcția generală a vămilor din cadrul ANAF și Serviciul Vamal al Republicii Moldova au decis suplimentarea numărului de personal și utilizarea tuturor pistelor de control pentru a asigura fluidizarea traficului transfrontalier generat de sporirea fluxului de călători și de mărfuri, specific acestei perioade.

Demersurile de colaborare dintre cele două structuri vor continua în vederea implementării prevederilor Planului de

cooperare bilateral în domeniul vamal și îndeplinirea obiectivelor strategice comune privind cooperarea în materie vamală.

ICCJ – Cheltuieli care nu au profitat societății contribuabile, ci asociațului unic al acesteia. Caracter nedeductibil

Legislație relevantă:

Codul fiscal, art. 21

Pentru determinarea profitului impozabil sunt considerate cheltuieli deductibile numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile.

Față de acest principiu fiscal, bunurile și serviciile achiziționate de o societate, care prin specificul lor nu au legătură cu activitatea firmei și nu concură la realizarea veniturilor acesteia, ci au fost utilizate de asociațul unic al respectivei societăți, nu au caracter deductibil, fiind justificată calificarea lor drept dividende pentru care se datorează impozitul aferent.

Decizia nr. 3253 din 27 iunie 2012

Prin acțiunea formulată la data de 24 decembrie 2009, reclamanta SC ACM SRL Timișoara a chemat în judecată Direcția Generală a Finanțelor Publice Timiș, solicitând

anularea deciziei de impunere nr. 355/30 iunie 2009 emise în baza raportului de inspecție fiscală nr. 2903/29 iunie 2009 și exonerarea societății de plata sumei de 1.475.808 lei obligații fiscale, din care debit principal, constând în TVA, impozit pe profit, impozit pe dividende și impozit pe veniturile nerezidenților, în valoare totală de 742.111 lei, precum și accesorii, respectiv majorări de întârziere, în sumă de 733.697 lei.

În motivarea cererii, reclamanta a învederat că obligațiile fiscale au fost greșit stabilite, prin interpretarea și aplicarea eronată a legii, atât referitor la constatarea nedeductibilității unor cheltuieli, ce a condus la majorarea bazei impozabile, cât și la reținerea unei taxe pe valoarea adăugată suplimentară.

Prin precizarea de acțiune formulată la termenul de judecată din 22 aprilie 2010, reclamanta a cerut introducerea în cauză a Agenției Naționale de Administrare Fiscală, competentă în soluționarea contestației formulate împotriva deciziei de impunere.

Ulterior, s-a depus la dosar decizia nr. 1036/155/17 mai 2010 prin care pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Timiș a soluționat contestația depusă de reclamantă, prin care a desființat parțial decizia de impunere, dispunând încheierea unui nou act administrativ fiscal, pentru capetele de cerere privind:

- majorarea bazei de impunere cu suma de 64.289 lei;
- TVA colectată în sumă de 225.248 lei și TVA deductibilă în luna aprilie 2004;
- TVA deductibilă în sumă de 14.961 lei;
- TVA aferentă veniturilor recalulate pentru persoanele afiliate, în sumă de 12.216 lei și accesorii TVA în valoare de 522.105 lei.

Prin aceeași decizie pârâta a respins contestația pentru:

-impozitul pe dividende de 23.672 lei;

-impozitul pe profit de 63.725 lei și accesorii aferente de 33.551 lei:

-impozitul pe veniturile nerezidenților de 212.328 lei și accesorii aferente de 142.727lei și

-TVA în valoare de 19.878 lei.

În raport de conținutul deciziei emise în soluționarea contestației, în ședința publică din 15 iulie 2010 reclamanta și-a precizat acțiunea, arătând că înțelege să conteste și decizia nr. 1036/155/2010, solicitând ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună anularea parțială a actelor administrative atacate și exonerarea societății de la plata obligațiilor fiscale și a accesoriilor pentru care nu s-a dispus desființarea deciziei de impunere.

Prin concluziile prezentate la 22 iunie 2011, reclamanta a solicitat în principal admiterea acțiunii, astfel cum a fost formulată, iar în subsidiar, anularea în parte a actului administrativ pentru suma de 1.373.857 lei, conform expertizei contabile efectuate în cauză.

Prin sentința civilă nr. 297 din 6 iulie 2011, Curtea de Apel Timișoara -Secția contencios administrativ și fiscal a admis în parte acțiunea și a anulat parțial decizia de impunere nr. 355/2009 și decizia nr. 1036/155/2010 doar referitor la impozitul pe veniturile obținute de nerezidenți, în cuantum de 212.328 lei, precum și accesoriiile aferente, de 142.727 lei, dispunând exonerarea reclamantei de la plata sumelor menționate.

Prin aceeași hotărâre instanța a respins în rest acțiunea în contradictoriu cu Direcția Generală a Finanțelor

Publice Timiș, dispunând respingerea acțiunii în ansamblu față de Agenția Națională de Administrare Fiscală pentru lipsa calității procesuale pasive.

Pentru a pronunța această sentință, instanța de fond a constatat că, în raport de restrângerea acțiunii prin precizarea formulată la termenul de judecată din 15 iulie 2010, urmează a analiza doar petitele privind impozitul pe dividende, majorarea bazei impozabile pentru impozitul pe profit și impozitul pe veniturile nerezidenților.

Astfel, referitor la impozitul pe dividende, instanța a reținut că este corectă concluzia organelor fiscale privind nedeductibilitatea unor cheltuieli care nu au profitat societății reclamante, ci asociatului unic, fiind vorba de cheltuieli de cazare, lucrări de construcții, textile și confecții, lenjerie, decorațiuni și tablouri, draperii, cuverturi, obiecte de inventar, ș.a.

În acest sens, instanța a constatat că acele cheltuieli nu au servit activității economice a reclamantei, fiind astfel incidente prevederile art. 7 pct.12 Cod fiscal, potrivit cărora „se consideră dividend din punct de vedere fiscal și se supune aceluiași regim fiscal ca veniturile din dividende suma plătită de o persoană juridică pentru bunurile sau serviciile furnizate în favoarea unui participant la persoana juridică, dacă plata este făcută de persoana juridică în folosul personal al acestuia”.

Referitor la autoturismul marca „a” achiziționat în anul 2004, s-a reținut că în mod corect au fost considerate ca nedeductibile cheltuielile cu amortizarea, reclamanta datorând impozitul pe dividende calculat de organele fiscale, fiind aplicabile dispozițiile art. 55 alin.3 lit.a Cod fiscal, în conformitate cu care constituie un avantaj impozabil „utilizarea oricărui bun, inclusiv a unui vehicul de orice tip, din patrimoniul afacerii în scop

personal”.

Sub acest aspect s-a constatat că nu se regăsește excepția prevăzută de același text de lege privind vehiculul ce asigură deplasarea spre și de la locul de muncă, în condițiile în care societatea dispunea deja de numărul de autoturisme necesare folosirii în interesul serviciului de către administratorul firmei și de personalul care avea activitate de teren.

Referitor la majorarea bazei impozabile, instanța a reținut legalitatea și temeinicia actului de control prin care s-a stabilit nedeductibilitatea unor cheltuieli în sumă de 398.278 lei.

Astfel, pentru suma de 30.735 lei, contravaloarea unor obiecte de mobilier necesare dotării spațiilor din cadrul sediului social inițial, aceste obiecte de inventar nu au fost facturate proprietarului imobilului la mutarea sediului și nici nu s-au mai regăsit în evidențele societății, instanța reținând că nu s-a făcut dovada casării lor.

Tot astfel, s-a constatat că au fost corect stabilite ca fiind nedeductibile cheltuielile cu amortizarea autoturismului marca „a”, de 21.534 lei și respectiv a autoturismului marca „v”, de 33.540 lei, aceste măsuri fiind folosite în interesul personal al conducerii societății.

Cu privire la aceste cheltuieli, s-a constatat că amortizarea nu este justificată pentru autoturismele care exced numărului limitat de lege în a fi considerate ca fiind folosite în scopul desfășurării activității.

Referitor la cheltuielile cu cazarea, instanța a reținut că acestea nu au caracter deductibil, de vreme ce reclamanta deținea spații de cazare la sediul social, nefiind justificată cazarea consultantilor la hoteluri în

Timișoara.

Tot astfel, instanța nu a stabilit caracterul deductibil al cheltuielilor efectuate pentru amenajarea grădinii de la sediul societății, de 25.922 lei, în raport de obiectul de activitate al firmei, cel de consultanță.

De asemenea, au fost considerate nedeductibile cheltuielile cu închirierea unui autoturism marca „c”, precum și cele efectuate cu transporturile autoturismelor marca „p” pe ruta România-Franța și retur, în condițiile în care reclamanta avea un parc de 13 autoturisme din care doar unul singur marca „p”.

Instanța a constatat ca fiind nedeductibile și cheltuielile efectuate în Franța pentru reparația autoturismului marca „p”, din acte rezultând că acea cheltuială a aparținut societății SA P France și nu reclamantei.

Nici cheltuielile cu contractarea unor servicii de consultanță în cuantum de 238.553 lei efectuate în intervalul 2007-2008 nu au fost considerate deductibile, în cazul HME C GmbH aceasta luând ființă ulterior datei facturării, iunie 2007, iar în situația serviciilor înregistrate la sfârșitul anului 2008, consultanța nefiind încă prestată și nici achitată de beneficiarul X.

Pentru considerentele deja expuse, instanța de fond a constatat că a fost bine calculată TVA suplimentară, cu referire la serviciile de consultanță prestate de HME C GmbH, această firmă fiind înființată după data de emisie a facturii de consultanță.

S-a reținut și faptul că este corectă recalificarea TVA colectată cu privire la serviciile de reparații/îmbunătățiri achiziționate de la SC S SRL, pe factură apărând destinația amenajare spațiu, iar, ulterior, punctul de lucru de pe str. Dorobanților fiind închis.

Au fost de asemenea considerate ca fiind eronată deducerea TVA pentru achiziționarea autoturismului marca „v”, închirierea de autovehicule și achiziția serviciilor de transport intercomunitar pentru autoturismul marca „p”, cheltuielile nefiind făcute în scopul realizării de venituri impozabile nedând dreptul nici la deducerea TVA, nefiind considerate ca fiind făcute în scopul operațiunilor taxabile.

Din același considerent, instanța a înlăturat apărarea reclamantei privind nedeductibilitatea TVA referitoare la facturile de cazare, achiziția unor obiecte de inventar în imobilul aparținând fostului asociat unic, precum și achiziția și întreținerea unei plantații de pomi fructiferi în localitatea X și a unui teren construibil în localitatea Y, operațiuni ce nu pot fi considerate livrări de bunuri, în condițiile în care reclamanta nu realizează venituri din aceste investiții.

Instanța de fond a admis doar capătul de cerere privind impozitul pe veniturile obținute din România de nerezidenți – persoane juridice, în valoare de 212.328 lei și accesoriile aferente.

Astfel, cu privire la societatea germană SR, s-a făcut dovada existenței certificatului de rezidență fiscală, eliberat de autoritatea competentă, instanța constatând că este lipsită de relevanță traducerea documentului la o dată ulterioară realizării veniturilor de către acea firmă străină.

Pentru societatea franceză FM, s-a constatat de asemenea, că reclamanta nu datorează impozitul pe veniturile nerezidenților, chiar dacă data eliberării certificatului de rezidență fiscală a fost 26 mai 2009, ulterioară realizării în 2005 a veniturilor, instanța reținând că normele metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, în vigoare în anul 2005, prevedeau

că se procedează la regularizarea impozitului în cazul în care certificatul de rezidență fiscală atestă că persoana juridică avea statutul de rezident în state cu care România are încheiate convenții de evitare a dublei impunerii, în anul sau perioada obținerii veniturilor.

Referitor la societatea elvețiană HME C GmbH s-a constatat incidența pct.15(2) din normele de aplicare a codului fiscal care vizează art. 118 din cod, potrivit cărora certificatul de rezidență fiscală trebuie să ateste calitatea de rezident ori în anul obținerii veniturilor ori în perioada pentru care a fost emis documentul.

Or, în condițiile existenței convenției pentru evitarea dublei impunerii între România și Elveția și a faptului că în certificatul de rezidență fiscală prezentat este menționată începerea rezidenței în anul 2007, s-a reținut nelegalitatea stabilirii impozitului pe veniturile nerezidenților.

Împotriva sentinței au declarat recurs atât reclamanta SC ACM SRL cât și pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Timiș, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

În recursul societății s-a învederat că instanța de fond a greșit, considerând că unele cheltuieli efectuate ar fi nedeductibile deși rezultă că acestea au fost făcute în scopul realizării de profituri impozabile.

În acest sens, reclamanta a arătat că instanța și-a depășit atribuțiile, calificând ca fiind efectuate în interesul unor persoane fizice și nu al societății cheltuieli referitoare la cazare, obiecte de inventar, amortizarea autoturismelor marca „a” și „v”, închirierea unui autoturism marca „c”, transportul și reparația altei mașini, amenajarea unei grădini la sediul societății, amenajarea spațiilor de cazare și cazarea unor consultanți.

Toate aceste cheltuieli, a arătat reclamanta, au fost efectuate în interesul societății și pentru imaginea acesteia, în baza principiului libertății de gestiune și în scopul realizării de operațiuni taxabile.

O altă critică adusă sentinței de reclamantă este cea referitoare la impozitul pe dividende, arătându-se că au fost eronat încadrate ca achiziții efectuate în favoarea asociatului bunuri și servicii achiziționate constând în obiecte de inventar, confecții, textile, cazare, lucrări de construcții, acestea fiind înregistrate în evidența contabilă a societății și nedemonstrându-se documentat că nu ar fi fost efectuate în interesul acesteia.

Referitor la amortizarea autoturismului marca „a”, s-a arătat de către reclamantă că a fost în mod greșit tratată ca dividend, ținând cont că societatea avea 6 angajați ce desfășurau activitate pe teren și un număr de 5 mașini, iar obiectul de activitate , consultanță în management, presupunea deplasarea la sediul clienților.

Tot astfel, s-a menționat cu privire la cheltuielile pentru contractarea unor servicii de consultanță, achiziționate în anii 2007-2008, că acestea pot fi considerate deductibile, neinfluențând impozitul pe profit pentru acea perioadă.

De asemenea, reclamanta a precizat că avea dreptul de a deduce TVA pentru operațiunile realizate în interesul societății, nefiind datorată suma stabilită de organele de control fiscal.

Pârâta a criticat sentința sub aspectul admiterii petitului privind impozitul pe veniturile nerezidenților, în condițiile în care nu s-a demonstrat existența certificatelor de rezidență fiscală la momentul realizării veniturilor.

Sub acest aspect, pârâta a arătat că documentele privind

rezidența partenerilor străini ai reclamantei au fost prezentate după împlinirea termenului de prescripție și nici nu conțin mențiuni referitoare la statutul de rezident fiscal pe toată perioada de prescripție prevăzută de legislația statului de rezidență.

În consecință, a învederat pârâta, au fost corect stabilite obligațiile fiscale în sumă de 212.328 lei, la care se adaugă majorările și penalitățile de întârziere în cuantum de 142.727 lei.

Analizând actele și lucrările dosarului în raport de motivele invocate și de prevederile art. 304 și 304¹ Cod procedură civilă, Curtea va constata că recursurile sunt nefondate, urmând a fi respinse ca atare.

Astfel cum rezultă din probele administrate în cauză cheltuielile efectuate de reclamantă, motivate pe larg în considerentele sentinței, nu au fost în mod evident aferente realizării veniturilor, prevederile legale în materie fiscală condiționând deductibilitatea fiscală de existența unei legături directe cu veniturile obținute de societate.

Referitor la impozitul pe dividende, s-a stabilit că în anul 2004 reclamanta a înregistrat cheltuieli cu cazarea, achiziții confecții, textile, decorațiuni, tablouri, lenjerie, draperii, cuverturi, vase decorative, lucrări de construcții, obiecte de inventar, care nu erau aferente activității economice a societății.

Deși plata acestor bunuri și servicii s-a făcut din conturile societății, față de caracterul bunurilor și serviciilor achiziționate, s-a reținut corect că acestea nu au nici o legătură cu activitatea firmei și nu concură la realizarea veniturilor acesteia, fiind utilizate de asociatul unic al reclamantei, motiv pentru care se justifică tratarea lor ca dividende pentru care se datorează impozitul aferent.

Cu privire la cheltuielile legate de amortizarea autoturismului marca „a”, concluzia instanței corespunde situației de fapt stabilite, reclamanta având în dotare în anul 2004 un număr de 5 autoturisme și doar 4 persoane care le utilizau, dintre care două cu funcție de conducere și alte două cu muncă ce presupunea deplasarea pe teren.

Curtea reține că nu este fondată nici critica formulată de reclamantă referitoare la impozitul pe profit, instanța de fond interpretând corect prevederile art. 21 alin.1 și alin.4 lit.m Cod fiscal, potrivit cărora pentru determinarea profitului impozabil sunt considerate cheltuieli deductibile numai cele efectuate în scopul realizării de venituri impozabile, neavând acest caracter cheltuielile cu serviciile pentru care contribuabilii nu pot justifica necesitatea prestării acestora în vederea desfășurării activității.

Curtea constată, față de lipsa legăturii cu obiectul de activitate al societății, că au fost în mod judicios considerate ca nedeductibile cheltuielile privind cazarea, amenajarea grădinii, cheltuielile de transport și de închiriere autoturism, ca și serviciile de consultanță prestate de HME C GmbH în baza unui contract încheiat anterior datei la care a fost înființată firma elvețiană.

Sub acest aspect, instanța de fond a interpretat corect caracterul ocazional al unor servicii prestate, necesitatea efectuării unor astfel de cheltuieli prin specificul activității nefiind demonstrată, ceea ce justifică stabilirea nedeductibilității lor.

Cu privire la susținerea reclamantei privind dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată, se constată că instanța de fond a făcut aplicarea prevederilor art. 145 alin.2 Cod fiscal, potrivit cărora persoana impozabilă are dreptul să deducă TVA aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor taxabile sau

au legătură cu activitatea economică.

Sub acest aspect, instanța de fond a motivat pe larg neîndeplinirea condiției de deductibilitate a achizițiilor și prestărilor de servicii, astfel încât și critica privind TVA stabilită suplimentar este neîntemeiată.

Referitor la recursul declarat de pârâtă, ce vizează impozitul pe veniturile nerezidenților, criticile formulate nu sunt întemeiate.

În cauză, reclamanta a prezentat certificatele de rezidență fiscală ale celor trei societăți străine partenere, în cadrul termenului de prescripție, documentele respective conținând mențiunea conform căreia beneficiarii au avut rezidență fiscală în perioada realizării veniturilor, devenind astfel aplicabile prevederile convențiilor pentru evitarea dublei impuneri.

În raport de cele expuse, ambele recursuri declarate în cauză fiind neîntemeiate, au fost respinse ca nefondate.